

Abstrakt

Předkládaná diplomová práce se zabývá tématem neúčinnosti důkazů v kontextu českého trestního procesu. Hlavním cílem bylo podat ucelený výklad o dané problematice, rozebrat stávající právní úpravu, včetně jejích nedostatků, a celou práci doplnit o dostatečné množství relevantní judikatury.

Práce je systematicky rozdělena do tří ústředních kapitol. První kapitola je krátkým výkladem o základních pojmech, zásadách a hlavních pramenech vztahujících se k dokazování. Druhá kapitola je stěžejní pro pochopení zpracovávaného tématu. Věnuje se hodnocení důkazů z hlediska jejich zákonnosti a možnosti jejich následného využití v trestním řízení, která je vázána na splnění zákonných pravidel o dokazování. Po teoretickém úvodu o relativní a absolutní neúčinnosti důkazu je podrobněji zpracována zákonnost důkazů podle pěti různých kritérií, jimiž jsou určeny zákonné meze dokazování. Jsou jimi důkazní prostředky, subjekt dokazování, procesní stádium, předmět důkazu a způsob provedení důkazu. Část této kapitoly je také věnována otázce, zda se neúčinnost důkazů přenáší na odvozené důkazy. V této souvislosti je rozebrán vývoj americké doktríny plodů z otráveného stromu a čtenáři je nabídnut i pohled do způsobu rozhodování Evropského soudu pro lidská práva. Největší prostor je však věnován aplikaci doktríny v českém právu. Třetí kapitola se pak zabývá podmínkami využití vybraných důkazních prostředků v trestním řízení, a to včetně důsledků jejich nedodržení. Konkrétně pojednává o zvukových, obrazových a jiných záznamech. Věnuje se záznamům pořizovaným orgány činnými v trestním řízení, mezi něž se řadí odposlech a záznam telekomunikačního provozu a sledování osob a věcí upravené trestním řádem. Probrány jsou také záznamy, které pořizují soukromé osoby.

Ve svém závěru práce shrnuje zjištěné poznatky o neúčinných důkazech, připomíná sporná místa a věnuje se úvahám *de lege ferenda*.